

Statsindtægterne. Det forekommer mig, at der ikke er nogen saadan bevislig Uoverensstemmelse deri, men jeg erkjender, at, dersom jeg havde kunnet tro, at det ærede 1ste Medlem for 1ste Kredts (Krieger) lagde nogen særlig Vægt paa dette Spørgsmaal, havde jeg gjerne strax, istedetfor kort at komme over dette Citat, paa samme Tid som jeg citerede det, have citeret Indledningen med, og altsaa have paavist den faktiske Uoverensstemmelse, der var imellem Landstinget og den ærede Minister, hvilket selvfølgelig var det Gnesse, der for mig havde nogen Betydning i Diebliffet.

Udsig: Da jeg var valgt til Ordfører for det Udvalg, der er saa meget omtalt, kan jeg ikke lade være at sige et Par Ord om dette Udvalgs Stilling til det Spørgsmaal, som her har været omtalt. Der var i dette Udvalg to Mindretal, hvoraf det ene sluttede sig nærmest til Folkethinget og ligesom dette ønskede en ganske overordentlig Reduktion af Toldindtægterne, navnlig en Reduktion, som kalkulatorisk skulde beløbe sig til henved 5 Mill. Kr., og som man derfor erkjendte nødvendig maatte erstattes paa anden Maade, i hvilken Henseende man da henvisste til en Indkomsskat som den Maade, hvorpaa Udsaldet for Finantserne skulde dækkes. Der var, som nævnt, tillige et andet Mindretal, som stillede sig paa et ganske modsat Standpunkt, som stillede sig væsentlig konservativt med Hensyn til den bestaaende Tilstand, og som navnlig udtalte, at ved dette Forslag var det for det ærede Medlem, som dannede Mindretallet, en Hovedsag, at Balancen mellem Nedsættelse og Førgjælse bevaredes, naar der var Tale om en Toldlov. Udvalgets Flertal stillede sig mellem disse to Mindretal. Det stillede sig saaledes, at det erklærede sig enigt med Regjeringen i, at det vilde finde det urigtigt at lade de indirekte Afgifter undergaa nogen Formindsfelse af alvorlig finantseel Betydning, og derved sigtede det navnlig til en Formindsfelse, hvorved der ikke havde, som det senere i Betænkningen udtryktes, nogen fuldstændig Sikkerhed for, at den ikke behøvede at erstattes ved andre Skattepaaleg. Det var det, som Udvalgets Flertal mente, naar det erklærede sig enigt med Regjeringen i, at ingen Formindsfelse af nogen alvorlig Betydning burde finde Sted. Paa den anden Side erklærede man sig enig med Regjeringen i, at der var af saa stor Interesse i flere Hensninger, at en Toldreform blev gennemført, at man ikke burde lade sig afholde derfra ved den Mulighed, at Toldindtægterne i mindre betydelig

Grad vilde blive formindskede. Dette forhindrede imidlertid ikke Udvalget dog i nogle Punkter at være uenig med Regjeringen. Der var navnlig to Punkter af Betydning, hvor det forekom Udvalget, at der var overveiende Grunde til at beholde de daværende Afgifter, medens Regjeringen havde foreslaaet dem affastede, og disse to Punkter vare Salttolden og Skibsafgiften. Vil man imidlertid kalde dette en principiel Afvigelse fra Regjeringens Standpunkt, da vil det ses, at der i saa Fald er ligesaa fuldt en principiel Modsigelse mellem Udvalgets daværende Standpunkt og det nuværende Lovforslag, det nuværende Regjeringsstandpunkt. Thi med Hensyn til disse to Punkter var Regjeringen i 1873 og Regjeringen nu fuldstændig enige, hvorimod Udvalget havde en anden Anskuelse. Tillige var det imidlertid saa, at Udvalget mente — og det var en af Grundene, hvorfor det nærede nogen Betænknelighed ved at affaste Skibsafgiften og Salttolden — at det vilde være ønskeligt i visse Retninger at gaa langt videre i Affastelsen, end Regjeringen havde foreslaaet, men i saa Fald maatte der opnaas en Kompensation. Saa som man ind paa Forslag om Affastelsen af Tolden paa Jern og Tømmer og en Kompensation derfor gennem Brændevinsafgiften. Dette var imidlertid for en stor Del af Flertallets Vedkommende kun Ønsker, som de ansaa det for gunstigt at faae gennemførte, men som igrigt ikke særlig berørte deres Forhold til Regjeringens Forslag og navnlig til den finantseelle Stilling. Jeg burde maasse ikke saa udsærlig være gaaet ind paa en Gjennemgaaelse af denne gamle Betænkning, men det forekom mig, at jeg ikke kunde lade være som Følge af, hvad der her er fremkommet. Forøvrigt er det en Selvfølge — ialtfald forekommer det mig klart — at derfra: hvorledes visse Medlemmer i 1873 stillede sig med Hensyn til Spørgsmaalet om den da foreslaaede Toldreform's Forhold til den daværende finantseelle Stilling, vil man ikke med Rette kunne drage nogen Slutning til, hvorledes disse Medlemmer ville stille sig med Hensyn til Forholdet under den nuværende finantseelle Stilling. Dengang vare de aarlige Overskud i Finantserne først begyndte, saa at sige; det var et af de første Aar, i hvilket saadant Overskud var fremtraadt. Nu ere derimod i en Række af Aar disse Overskud vedblevne at opdygge sig, og det forekommer mig da meget naturligt om Opfattelsen af den finantseelle Stilling som Følge deraf hos Mange maa kunne stille sig forskjelligt fra, hvad den var dengang. Det er kun disse Bemærkninger, jeg har troet at maatte tilføje til, hvad der er blevet anført.